

humanum genus lapsum est in peccatum, et de paradiso expulsus est in primis parentibus; Filius Dei in his novissimis temporibus factus est homo, ut humanum genus a peccatis suis, et a potestate diaboli liberaret, quatenus adhuc in eo perficeret quod proposuerat, videlicet ut ex eo cœlestem curiam restauraret, et impleret numerum angelorum suorum, qui fuerat imminutus per ruinam illorum, qui projecti fuerant de cœlo propter superbiam suam. Creditis hoc vos qui ex paradiso estis? Si non creditis, ecce inducam vobis verba apostoli Pauli, ex quibus intelligere potestis ita esse ut dixi. Hic in epistola quam scripsit ad Ephesios de Deo Patre dicit quodam loco sic: *Gratificavit nos in dilecto Filio suo, in quo habemus redemptionem per sanguinem ejus, et remissionem peccatorum, secundum divitias gratiæ suæ, quæ superabundavit in nobis, in omni sapientia et prudentia, ut notum nobis faceret sacramentum voluntatis suæ secundum bonum placitum ejus, quod proposuit in eo, in dispensatione plenitudinis temporum instaurare omnia in Christo, quæ in cœlis, et quæ in terris sunt in ipso (Ephes. 1).* Hoc ergo animadvertite in hoc sermone, quod dicit proposuisse Deum Patrem instaurare in Christo omnia quæ in cœlis et quæ in terris sunt. Omnia quæ in terris sunt in ipso, id est in prædestinatione et electione ipsius, id est omnes electos homines, proposuit Deus instaurare in Christo, id est per Christum. Item omnia quæ in cœlis sunt, id est totum numerum angelorum, qui fuerat imminutus per ruinam lapsorum spirituum, proposuit instaurare per Christum, ita ut redimeretur humanum genus per ipsum, et loco angelorum collocaretur electorum hominum numerus, atque cœlestis curia ita ad integritatem plenitudinis suæ rediret, in quo primo condita fuerat. Nam si ille numerus ministrorum Dei, quem in principio ad laudem nominis sui creavit, per Christum redintegratus non fuerit, non omnia in cœlis per Christum instaurantur; si vero per ipsum impletus fuerit ille numerus, ita ut tot homines salventur, quod angeli ceciderunt, aut plures, sicut asserunt quidam; et si nihil aliud

A sunt animæ, quam illi spiritus qui ceciderunt, necessario concedendum est, quod et omnes angeli qui ceciderunt, et omnes homines salvandi sint. Qui erunt ergo angeli quibus Dominus in novissimo dicturus est, et qui erunt homines quibus dicturus est: *Ite, maledicti, in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis ejus? (Matth. xxv.)* Nunquid non cognoscitis hic quoque vos esse mendaces?

B III. Intelligite nunc insipientes insipientiam vestram, et stulti aliquando sapite (Psal. xcii), et agnoscite quod non descendit Filius Dei de cœlo, ut redimeret a morte æterna dæmones, sed homines qui non sunt dæmones, sed quibus est colluctatio contra spiritualia nequitiae in cœlestibus, id est adversus malignos spiritus, qui non regunt, ut dicitis corpora nostra, sed potius destruere nos et in corpore, et in anima incessabiliter student. Non venit salvare malignos spiritus, sed torquere eos, sicut ipsi confessi sunt quando ex obsessis hominum corporibus clamabant ad eum, dicentes: *Quid nobis et tibi, Fili Dei? venisti ante tempus torquere nos (Matth. viii).*

C IV. Hactenus me de his disputasse sufficiat: et si qui minus sufficienter dixi, addat ad hæc prudens defensor veritatis quæcunque ei competentia videntur, ad munimentum Catholicæ fidei, ut arceantur a vinea Domini vulpeculæ pessimæ, quæ demoluntur eam. Si quid etiam simpliciter et quodammodo grosse videbor dixisse, non ex hoc me despiciet lector, quia ea consideratione feci, ut ubique esset sermo interpretabilis simplici populo, cujus ædificationi præcipue intendi ista scribendo ad laudem et honorem Jesu Christi Dei et Domini nostri, cui est gloria et potestas in cœlo et in terra permanens in sæcula sæculorum. Amen.

Quicumque ad munimentum Catholicæ fidei hunc librum transcripserit, et scriptum diligenter correxerit, scribat nomen ejus Deus in libro vitæ. Rogo scriptorem ut hæc quoque verba ascribat textui suo, et excerptum quod sequitur, non negligat in fine libri sui apponere.

EXCERPTUM DE MANICHÆIS

EX S. AUGUSTINO.

I. Manes, qui et Manichæus a discipulis suis vocatus est, ut vitaretur nomen insanie, natione Persa, veniens in partes Græciæ, Spiritum Paracletum se esse affirmavit, quem Dominus Jesus apostolis se missurum promiserat. Hic ex discipulis suis duodecim elegit, eosque apostolos nominavit, ad imitationem Domini Jesu. Quem numerum Manichæi adhuc hodie custodiunt. Nam ex electis suis habent duodecim, quos appellant magistros et

D tertium decimum principem ipsorum; episcopos autem septuaginta duos, qui ordinantur a magistris: et presbyteros qui ordinantur ab episcopis: habent diaconos suos, et hi omnes electi vocantur inter eos. Cæteri vero qui nondum ad hos gradus ascenderunt, auditores tantum. Mittuntur autem ex omnibus qui videntur idonei ad eorum errorem, vel ubi est, sustentandum et augendum, vel ubi non est, seminandum.

II. Est autem dogma quod a suo hæresiarcha acceperunt, huiusmodi: Creatorem omnium rerum Deum esse negant, sed duo rerum principia esse affirmant, unum bonum, et alterum malum: et hæc sibi coæterna esse et contraria; et bonum quidem principium esse affirmant; malum vero quemdam immanem principem tenebrarum, a quo omne corpus originem ducere censent. Animas autem hominum et vitalem spiritum quorumlibet animantium, et virtutem quæ vivificat arbores, et herbas, et semina, a Deo originem habere dicunt, imo et partem Dei unumquodque talium esse volunt. Nam divinam substantiam omnibus generibus corporum admistam esse credunt. Hanc autem commistionem hæc ratione factam esse asserunt.

III. Fuerunt, ut ait Manichæus, ab exordio duæ substantiæ a se divisæ: duo scilicet regna diversa et contraria atque coæterna, videlicet regnum lucis et regnum tenebrarum. Et regnum quidem lucis Deus Pater obtinebat. Hoc quoque substantiam bonam Manichæus appellavit, sive naturam bonam et incommutabilem, et omnino inviolabilem: et hoc non aliud quam Deum esse confessus est. Erat autem, ut ait, juxta unum latus illius illustris ac sanctæ terræ, tenebrarum immensa magnitudo, hancque substantiam malam appellavit, sive fumum malum, sive malam naturam. Distinxit autem eam in quinque elementa, fumum, tenebras, ignem, aquam, ventum: et hæc quinque, malas naturas appellavit. In singulis autem monstra pestifera ac pessima nata fuisse dicebat; in fumo bipedia, unde et ex habitatoribus fumi homines originem habere dixit; in tenebris, serpentia; in igne, quadrupedia; in aquis, natatilia; in vento, volatilia. Unumquodque autem genus in suo elemento manere dixit, omniaque hæc gentem tenebrarum appellavit.

IV. In hac ergo terra morabatur, inquit, immanis quidam princeps, habens circa se innumerabiles principes, eratque ipse omnium horum dux et origo. Ponit autem sedem ejus in elemento fumi. Quoniam ergo terra ista cum suis habitatoribus valde erat pestifera, ac regno Dei contraria, ne forte ipsa regno Dei aliquod inferret nocumentum, placuit Deo expugnare eam, ejusque malitiam anquo temperamento refrenare. Misit itaque de regno suo alia

V. Facta ergo hæc commistione bonæ naturæ cum mala, orta sunt ex illis quinque generibus animantium, quæ supra distincta sunt, omnia hæc genera animantium quæ videmus in terris, ita ut ex singulis singula provenirent: atque ex illo tempore omnia animalia partem bonæ naturæ et partem malæ habere dicunt, eo quod post commistionem boni et mali nata sunt. Hæc ergo ratione Adam et Evam ex principibus fumi natos asserunt,

A quorum pater nomine Saclas, ut dicunt, omnium sociorum suorum fetus devoravit. Et quia magna pars divinæ substantiæ admista erat fetibus illis, ideo maximam partem bonæ naturæ dicunt eum habuisse, et exiguam malæ. Qui cum sancte viveret propter exuberantem copiam boni, commotum tamen fuisse in eo adversam partem mali, ut ad concubitum declinaret, atque ita eum lapsus esse, peccasse, sed vixisse postea sanctiorem. Dicunt autem quasdam cœlestes virtutes ad hoc a Deo ordinatas, ut per totum mundum euntes, bonam illam naturam paulatim purgarent a mala cui immista est, et purgatam duabus navibus imponant, et ad regna sua transmittant. Naves autem illas dicunt fabricatas esse ex pura Dei substantia, et hæc sunt, ut dicunt, sol et luna. Et lunam quidem dicunt factam ex aqua bona, solem vero ex igne bono. Ideoque orationes faciunt ad solem per diem, quacunque circuit; ad lunam vero per noctem, si apparet; si non apparet, ad aquilonem, quia sol cum occiderit ad orientem revertitur.

VI. Ad imitationem itaque cœlestium spirituum etiam electi eorum dicunt se purgare bonam illam naturam a mala, dum comedunt vel bibunt. Quod enim bonæ naturæ immistum est cibis et potibus in ventre eorum, ut aiunt, liberatur, et ipsi illud cum ordinationibus transmittunt ad cœlestia. Quod autem malæ naturæ ibi est, ad secessum vadit. Hoc autem faciunt in omnibus frugibus, et fructibus et seminibus. Dicunt enim partem illius bonæ naturæ etiam terræ admistam esse: unde cum exhalet ac sursum ad sedes proprias redire conatur, in herbas et arbores per radices earum incurrit, sicque in his eam detineri contingit, et impediti ne ascendat. Hæc ergo est causa quare agriculturam non exercent, quoniam quasi homicidium reputant herbas aut arbores eradicare aut truncare. Sed et folia aut fructus decerpere nefas habent. Illis enim inesse sanctas quasdam animas, intellectum habentes perhibent, easque vehementer dolere cum ista læduntur, et expelli cum amputantur. Animas auditorum suorum in electos transire aut in arbores opinantur: ideoque omnes arbores ita venerantur, ut et spinas de agris evellere non audeant. Permittunt autem auditoribus suis hæc facere, ut per eos victum habere possint: fenerari vero multo licentius putant, quam agros colere.

VII. Adeo autem, ut dictum est, diligentius volunt purgare illam bonam naturam in omnibus seminibus per comestionem, ut et sperma humanum farinæ panis sui admistum gustare non abhorreant; sed hoc vehementer occultant: detecta est tamen hæc illorum turpitudine apud Carthaginein, cogente Urso tribuno per duas puellas in diversis locis, ita ut neutra alteram hoc prodidisse sciret. Quarum altera nomine Margareta, cum esset annorum nondum duodecim, propter hoc quasi cœlestè mysterium corruptam se esse confessa est; altera vero nomine Eusebia Manichæa, quasi sanctimonialis,

primo negans, tandem vix compulsa est id ipsum de se fateri, et totum turpissimum illud scelus exponere. Non autem omnes hoc facere dicuntur, sed quidam eorum, qui dicuntur Catharistæ, id est purgatores. Est enim secta illa divisa in tres partes, in Catharistas, et Mattharios, et eos qui specialiter Manichæi dicuntur, cum tamen omnes disciplinam Manichæi observent. Carnes omnes immundas judicant, nec eis vescuntur. Dicunt enim, quia cum occiditur quodlibet animal, statim pars illa divinæ substantiæ, quæ inerat corpori, evolat, et quod remanet totum immundum est, quia ex concubitu venit, et opificium est gentis tenebrarum, et coinquinat manducantem. Auditoribus suis tamen eas comedere permittunt, sed omnino prohibent, ne animalia occidant: aiunt enim, quia principes gentis tenebrarum sua singuli in terris animalia possident, de suo genere ac stirpe venientia, qui peremptores eorum reos tenent, nec de hoc mundo exire permittunt, quin antea pœnia, quibus possunt eos atterant. Nec ovâ saltem sumunt, quasi et ipsa cum frangantur, expirent; sed nec alimonia lactis utuntur, quamvis de corpore vivi animalis mulgeatur.

XL. Vinum non bibunt, dicentes fel esse principum tenebrarum; bibunt tamen carenum, quod non est aliud nisi vinum coactum. Uvas comedunt, et mustum abominantur, dicentes divinam substantiam sugari in attritione uvarum, quam multis modis a rebus fugere dicunt. Fugit enim, ut aiunt, dum fruges et poma carpuntur: fugit cum affliguntur terendo, molendo, coquendo, manducando; fugit in omnibus motibus animalium, vel cum gestunt, vel laborant; fugit etiam in ipsa digestionem: multaque circa hæc turpissime contingunt. Eleemosynam ex omnibus quæ ipsi comedunt, dare alicui non Manichæo mendicanti prohibent: ita ut nec aquam in summa necessitate posito velint porrigere, ne membrum Dei, quod his rebus admistum est, in illum transeat, ejusque peccatis sordidatum impediat a reditu: ideo sæpe coarctantur ultra modum comedere, et parvulos suos nimia ingluvie interficere, ne vel aliis dentur, vel apud ipsos ureant

A cibaria eorum, quorum utrumque nefas habent.

IX. Uxores electis suis prohibentur, auditoribus conceduntur: monentur tamen auditores diligentissime, ut si utantur conjugibus, conceptum tamen generationemque arte qua possint devitent, ne divina substantia, quæ in eos per alimenta ingreditur, vinculis carnis ligetur in prole: per escas etenim et potus parentum in omnem fetum animam credunt descendere. Itaque nuptias sine dubio condemnant, quandoquidem generare prohibent propter quod conjugia copulanda sunt. Dominum Jesum in terras venisse, ad animas, non ad corpora liberanda: eumque nec de virgine natum credunt, nec fuisse in carne vera, sed simulatam speciem carnis ludificandis humanis sensibus præbuisse: ubi non solum mortem, verum etiam resurrectionem mentiretur. Unde pascha nostrum vel negligenter, vel omnino non celebrant. Celebrant autem pro eo quoddam festum, quod vocant Bema, id est diem quo Manichæus eorum occisus est. Deum, qui legem dedit per Moysen et per prophetas locutus est, non verum Deum fuisse dicunt, sed unum ex principibus tenebrarum. Promissionem Domini nostri Jesu Christi de Paracleto Spiritu sancto in suo hæresiarcha Manichæo dicunt esse completam, ita videlicet ut ipse esset Spiritus Paracletus: unde se in suis litteris Jesu Christi apostolum dicit. Baptismum in aqua nemini prodesse ad salutem dicunt. Peccatorum originem non libero arbitrio voluntatis attribuant, sed substantiæ gentis adversæ, quam hominibus mistam esse dicunt. Duas animas in uno homine esse dicunt, bonam et malam, easque inter se habere conflictum, quando caro concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem. Asserunt etiam finito isto sæculo, animas quidem natura bonas, sed quæ non potuerunt a naturæ malæ contagione mundari, quasi in unum globum accessuras, et cum mala natura in æternum damnandas.

C Finiuntur verba Augustini collecta de libris ejus, quæ in principio libri huius me huic operi appositurum spondi.